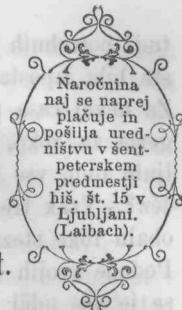

VERTEČ.

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 8.

V Ljubljani 1. avgusta 1871.

Leto I.

Z j u t r a j.

a listnato vzglavje po noči naslanja
Cvetica se lepa in dremlje sladkó;
V premehkej blazini se tičici sanja
Ko trudno pod krili položi glavó.
Pri materi detece ljubo zaspáva
Obliče podperto na nježne roké,
In zvezde in luna in nebna višava
Nad cvetjem, otrokom in tičem bedé.

Tak dolgo se luči nebeške svetijo,
Da jasno v izhodu se zopet daní;
Zdaj pesni se tiče veselo glasio
In cvetje odpira prijazne oči.
In dete? — O dete še vedno počiva,
Obliče podperto na nježne roké,
Al solnce ga zbuja, poljube mu vliva
Skoz oknice majhno na usta sladké.
Na kviško poskoči in reče premilo:
„Al mamica moja me rada imaš,
Da sem tako zgodaj se vže prebudilo —
Le hitro molive sedaj ,oče naš!“

Lujiza Pesjakova.

Rešitev iz algirske sužnosti.

Mornarja Anton in Roger, pervi po rodu Španjolec, drugi Francoz, sta bila skupaj v algirskej sužnosti, kjer sta po naključji tudi delala skupaj. Bila sta si prijatelja kakor je malo takih. Prijateljstvo pa je tolažba v nesreči in omenjena dva sužnja sta uživala njeno sladkost. Drug drugemu sta razkrivala svoje grenke skerbi in nadloge. Govorila sta prav pogostoma o lepej svojej domovini, o zapuščenej družini, o veselih in srečnih dnéh, ki bi je imela, ako bi še kedaj tako srečna bila, da bi zadobila prostost. Sveta edinost njunih serc jima je polajševala težavna opravila, pa jima je dajala